

Bajnóczy Zoltán

„örökké téged szívlak, Sophie”
(Janus Pannonius)

parajnézés kölcsey kálmánnal

I.

*látod kálmánka: para
elgazosodott a nyelvnek ágyása
nem oly mint egykor vala
pedig ahogy tinódi még valavala
az volt csak szép kalevala
most meg (ó dicső múlt
már belőle is csak egy van)
bezzegeliünk itt meg
fakjuzunk szerte-széjjel
s csak szívjuk, nyaljuk ezt a szart
koszt modern irodalom
beszédhibás pedofil degeneráltak
szolgáló leánya (azaz tudokkije)
miközben mind érezzük és zengjük
ébes anyanyelvünk*

II.

*bát taníts meg engem kikupált kálmánom
bár azt sem tudom ki vagy
jól be lehet így futtatni nóném csávókat
csokonai vitéz béla
berzsenyi gusztáv
mikszáth alajos
volt a hogyisbíjjákja
és aztán mindjárt ők is sztárok
és jól berakják őket a szigorlatba
ady kristóf és az izéje hogymint
viszonyultak kedves kolléga
tessék próbálkozni a következő félévben
nézze meg talán a spenótban
(pestiesen szólva paraj)*

III.

*bát üssük fel együtt kálmánka
 érett ésszel józanon
 felütéssel mindig jó kezdeni
 (az írást meg az olvasást is
 ezt hidd el nekem) utána
 meg csak lesz valabogy
 bár ez a valabogy nehéz dió
 egy spenótnál s aztán
 inkább rímeket faragsz a margóra hogy
 pörkölt paraj
 párolt paréj
 kiirtós karaj
 kompót karéj
 és már küldöd is be valami
 laphoz hogy hú de nagyon
 de a nyelv még mindig éhes
 és ha odanyújtod hímrímedet
 már rögtön a nőrímet követeli
 és ez addig tart amíg teljesen elfogysz
 belefogysz a nyelvbe s csak egy metafora
 marad belőled izé annak a berzsenyinek
 a gusztájva mutogatnak rád fitymálón
 a kései utódok*

IV.

*úgybogy paraj van édes
 kálmánom paraj és ezt etetik velünk
 csak aztán rájössz hogy hiába rühelled
 te is benne vagy ám nyakig a legújabb
 kötetben parajista parajológus
 parajész hiszen már minden újság leadta
 és magad is szívod gerjeszted ezt a szart meg koszt és
 végtére nem is olyan rossz ez csak anyagilag
 fizessenek érte és kérdezzék komoly arccal ki is volt
 a ferkó és izzadjon a vizsgázó hogy ja izé a kálmánnak
 a hogyishíjjákja aki a nyelvében élt ha nemzett
 és fújja a spenótot s az csak száll száll
 betemeti a professzort a termet a tanszéket
 minden csupa zöld és a meghatódott professzor
 visszakeni hallgatójára így játszanak a szavakkal
 mígnem valaki benyögi hogy minden hiábavaló*

V.

*és akkor kálmán öcsém kezdődik vala előlről
ez az egész para de már csak a nézés
marad meg belőle a bámulás
meg a merengés meg ha jobban-felületesebben
megnézed egy vers a so(ro)k közt*

Kárpáti Tünde

Külvárosi presszó

Igazán elegáns teraszán műzubatag műcsobogását hallgatva, kényelmetlen vascsipkés székesen lassan kibűlve a lassan bűlő őszben kavargatom a presszókávét. Körmöm átfagyva, jó lenne egy pléd vagy egy Philip Morris jó illatú füstje. Haza kéne vinni kedvetlen magam, nincs kedvem se üldögélni, sem hazamenni. Híján vagyok, meleg kezű barátom, híján tenyerednek, összekulcsolódó boltozatok, testünkéből font katedrális ívei híján. Elhamisodtak zsoltáraid. Két kortyintás közt keserű visszaszámlálás kezdődik. Szándékkal, vagy nem, mindegy, tegnap, egy röpke íméiben eltapostál. Huszonvalahány éves szeretőd van – írod, s ettől a tényről most múlok ki, diszkrétén, itt a Horváth kerti presszó teraszán. Életem csupa mű – emlék, csupa álság lett volna? Rólad szóló iksz évem, részedről elegánsan befejezve, jókívánságokkal a legvégén. Fölszippantgat a bűlő nap, papír zsebkenődöm fogytán, cigarettát sincs kitől lejmolni. Üldögélős, rossz este. Alkalmas időben kilötytöntik a kávé maradékát, elképedt megsemmisülésem felmossák majd alkalmas kezek Extra Szuper Cloroxsal, záróra után kilocsolnak a fa tövébe, honnan köztudottan – talán mert gonosz ímélektől nagy a térerő – a Fővárosi Szemétegető bűzébe oldottan, sorstársaim, szegény verebek mind kipusztulnak.

Tandori Dezső

Diptichon

Egy sérült kalitkamadárra...

*Most egy sérült kalitkamadárra vagyok bitelesítve,
ha legvalódibb eszmémre bárki is kíváncsi,
túl sok volt rajtam a velünk szabadon élő Totyi terbe,
utolsó verébkénké, akinek az élete 47-szer, 74-szer
került veszélybe, de végül nem én lettem gyilkosa.
Életem azóta is néma és fagyott hálaadás,
és, mint mondtam, egy sérült, kalitkában élő,
szárnyát szegett, félvak, sánta veréb, zöldike netán,
a legtöbb, ami számomra képzelhető.*

*A nagy vagy kevésbé nagy amerikai költészet emlékei
jönnek elő ezzel. Kimegyünk egy stégre a nádason át,
épséges madarak súrolják a vizet, halászva,
netán a tükkörre hajló ágak mögött füttyürésznek.
Nen tudom, mi az életem. Ott vagyok, valami lesz,
bármilyen lesz, ott nem az én életem. És itt az enyém?
Egy sérült, félvak vagy sánta stb. – bitelesítve.*

*Ember Az Állatnak Ezze. Ezzel Maga Mezze.
Mind e mezzók, e végletek. Köztük, leoldozódva
szélső pontjaikról, kibullva közeiken át,
itt, ahol élek, abonnét elmenni nem bírok
– telefonon nehezen vagyok elérhető, mondta Klee, csak
ő „e földön”-t mondott. . . én teflont. Akkor sem. Kint
a holtbázkertben a madarak a földig érő ágak közt
kibullatják a közökön át füttyeiket, leválnak szélekről.*

Kosztolányi még Rilke...

*Kosztolányi még Rilke Urának
vendége volt, bár évtizedek
teltek el, maradt az a régi sugallat,
az eredet, szellemtörténeti még.
Babitsé, Tóth Arpádé is ily vidék.
József Attila kopogtatta ki
a fa belsejét. Az éji bálból,
bár Kosztolányit
holtra szerette, tisztelte: elég.
És a palánkok közt nekem,
ha a Berdánál kulturáltabb fekbelyem-
ről így hajnali órán felkelek, hogy
az amerikai absztrakt expresszionizmusról
írjak egy unokarokononnak,
vagy ilyet, mint ez itt, írjak,
a palánkok közt nekem. A munka.
És minket mint azt a bizonyos
anyagot a palánkon. De Szép Ernőböz
képest mindez egy álom. Szép Ernő
volt az a valóság, mely legrosszabb
helyein éremlyítően édes, stilizált,
modoros, ahogy Kosztolányiék a
legjobb helyeken. Szép Ernő a magyar
lírának az a karéja, mely bumeráangként
visszajön, szíven ver minket, az igazságtól
e szív ráng még, aztán fel, fel a kémények
fölé, fel, amit lebontottak. Jó, chipkorszak.*

P. Papp Zoltán

Írókázó

*Nem tudsz úszni mert távol a tenger
belvíz pocsolató miért nem kell?*

*nem hallom hangod pedig feszül géged
a levegőlen létben a süketség már mérték*

*nem folyik véred pedig sebed ezernyi
áll a malom is a szél kedvetlen tekerni*

*nem írsz félsz hogy még valaki közléteszi
a csendek között hallgatsz s ez már közéleti*

*nem gondolkodsz mert az emésztő energia
elég gond a felbajtandó felbajtandó napi pia*

Az egyetlen csoda

*Fénylő kék gömb úri képlet
szálak indák bártyák
flóra és fauna sejtkötelékek*

*seregély vadlúd és halraj hálók
burjánzó szövetek földön vízen
amerre csak látok*

*hajdan élő forma kelt ez égi konyhán
tán jókedvében kotyvasztotta a Főszakács
vagy csak a véletlen folytán*

*született a születés az igazi az egyetlen
az összejt ősebből a legősibb élőbből
valószínűtlen önmásoló sejtelem*

*olykor mutáns e koktél sejtkeverék
s a hiba új lehetőséget kínál túlélni
változni sosem elég nincs menedék*

*a csoda a nem várt esemény a lét
melyet csillagnyi veszély övez mint
lobbanó gyertya ami ma még ég*